

Tornai Xénia

Jézus, az ember

Gondolatok a kereszt tövében

Nyelvem is kiszáradt szájam padlatán,
S ínyemen fekélygé váltak a szavak.
Minden, mit kimondtam s hittem hajdanán,
Ellenemre fordult, most silány salak.

Mégse adjatok *ti* inni! Juszt se kell!
Koncot elfogadni úgyse mer kezem.
Büszke lélek éltet és szilárd kebel:
Bűnötök tetézem, hogyha elveszem.

Csak feszítsetek meg! Bátrak voltatok –
Díszmenetben engem elkísértetek.
Most igéim árnyán hurkot fontatok.
Már a csöcselék is ott zúg véletek.

Ínjaimba tép a vasszegkoppanás.
Önfejemre hordom végítéletem:
Inkább győzzön rajtam lábszárropanás,
Mint Pilátus éljem végig életem.

Jó pásztor

(Kovács Jenő alkotása)

Kosztolányi

Oh, a kisfiúsan édes Kosztolányi!
Mint egy ifjú kedves, mindörökre szép.
Nyakkendője csokra, gyermeki csodái...
Visszahozza őt egy réges-régi kép.

Huncut szeme fénylőn asszonyokra téved.
Szemöldöke íve csintalan kacsint.
Félmosollyal arcán csillagokba réved –
Tincse félrehullva messzi múltból int.

Zöld tintával írott versein mereng el.
Kertben kis darázs döng, ő is ott bolyong.
Bágyadt szirmát bontja még az őszi reggel,
Ám ifjú fejében már új téma zsong.

Nyári délutánok félelmes varázsán
Máli tánti várja: négykor ozsonna.
Csipke árnya táncol tejszínes melange-án,
S halk zenével búsan sír a zongora.

Bájos fruskák pajkos vihogása hallik,
S szégyen-pirulással tőlük futni kell.
Ott lesz doktor bácsi, az ősz bajszú Hollik.
Hallgatóján sóhajt a beteg kebel.

És a kisfiúcskák majd elbújnak csendben:
Játszani különöset csak titkon lehet.
Hinta és lovacska – vágatni a kertben,
És aki lepottyán, meghal – elmehet.

Aztán jó az alkony, ráborul az est, fél!
Siratja a szegény, apró gyermeket.
S míg az ódon óra kongva zengi: éjfél,
Öngyilkos halálról lát rémképeket.

Lázás kis kamaszból felnőtt lesz – megéri.
Bár magát temetve lel halált, sokat.
Százegyféle fájás öt holtig kíséri,
Vesz hát orvosoktól bölcs tanácsokat.

Ám Karinthyval, ki hű kebelbarátja,
Összevész az utcán, két örök gyerek.
Egymást megcibálják, ezt mindenki látja,
Majd nagyot kacagnak: „Vicc csak, emberek!”

Később férfiként a szomorú boldogság
Átkarolja izzó, játszi szellemét,
És borús derűvel – micsoda bolondság! –
Apró kis csodákból összeáll a lét.

Részvétlő tudással titkot fejt, ne sértse
Könnyes arcát soknak, kikre ráakadt.
S hirdeti, hogy „mindig kell, aki megértse”,
A kis „utcalányt s a tébolyultakat”.

Szívét zakatolva a Logodi-lépcsőn
Harminc feketéje majd' szét nem veti.
„Édes Manyikám, egy szódát! Ég a légcsőm.
S csukja le a rádiót, ha nem szenvedni.”

Bűvös ámulattal jár a földön éjjel –
Áll a félhomályban, vágyva a csodát.
Csillagok honában nézi szenvedéllyel,
Mint ül a mindenség minden este bált.

S elmerengve érzi: telve élte tétje.
Mit kívánt magának, boldog révbe ért.
Van otthon-melegje, híre, estebédje,
Ám a lelke mennyből, jaj, a földre tért!

Részeg élnivágyás – bár a vég a síré,
Kávéházak öble, Pest és villamos...
Ifjúságom álma, drága, jó Desiré –
Ő volt e varázsló, e csodálatos!

Kosztolányi Dezső születésének 140. évfordulójára

Levél a mennybe

Kosztolányi Dezsőnek

Drága, Didém, kit a mennybeliek kara kedvel az égben!
Hogy megy a sorsod amott? Üde árny vagy-e játszín a légben?
Színeid éltetik-é odafenn is az isteni rendet?
S mártod-e tollad a nap sugarába megírni a csendet?

Lenn az idő meg a mammoni pénz fog igába ma minket.
Támad a kór is: az arcon a maszk betakarja a sminket.
Most aki él, szomorú, csak a vér zakatol feketébben.
Küldd le, mi tinta maradt! Legyen okker, arany, ne csak ében!

Kellene friss mohazöld, ami lágy dalokat hoz a völgyből,
S alkonyi bíbor – Erisz pereit tovaűzni a Földről.
Méz viaszát se feledjed – aranyba bevonni a tincsem!
Lélek-azúrt, sokat adj: ha hiányzik a tűz, csoda nincsen!

Kaphatok áfonyaszínt? Legyenek lila bársonyos esték!
S nyárpirosat, hogy a vérbe szaladjon az éteri festék?
Frissül a vágy, vele duzzad a kedv, derül újra a lélek.
Holdnak ezüstje fakul. Platinát, Desiré, neki kérek.

Óaranyod lebegő pora hulljon az édeni fénnel,
Hintse meg életem árnyalatokba beoltva reménnyel!
Áldalak, égbeli mesterem, esdve ezer buja színed.
Asszonyi szívvel eléd leborulna ma kései híved.